

KIBRIS SORUNU

Basın açıklaması, 19 Temmuz 1975.

Bir yıl önce Türkiye'nin Kıbrıs'a, zamanın başbakanının deyimiyle, barış, özgürlük, kardeşlik götürmek amacıyla müdahale ettiği belirtildi. Sampson'un faşist darbesi sona ulaştı, Yunanistan'da askeri cunta devrildi ama bu olayları izleyen yıl süresinde Kıbrıs'daki iki topluluk arasındaki barış, özgürlük, kardeşlik sağlanamadı. Kıbrıs sorununun bu amaçlar doğrultusunda bir çözüme kavuşturabilmesi için, şoven milliyetçi hisleri kamçılayarak sorunu bir sis perdesi ile örtmekten vazgeçilmeli, gerçek durum bütün açıklığı ile görülmeli ve kamuoyuna gösterilmelidir. Unutulmalıdır ki, özerkliğe sahip iki ayrı topluluğun federe devleti biçiminde de olsa, bu iki topluluk küçük bir adada üzerinde, karşılıklı ilişkiler içinde beraber yaşamak durumundadır. Bu durum ve iki topluluğun bağımsız Kıbrıs Cumhuriyeti'nin yurttaşları olması durumu, adadaki düşmanlıkların silinmesini, bir dostluk havasının ve ilişkilerinin yaratılmasını gerekli kılmaktadır.

Karşılıklı anlayışın, dost ilişkilerin oluşturulması ise her iki topluluğun iç yapısının demokratikleşmesine, emekçi kitlelerin kendi topluluklarının ve devletin yönetimine ağırlıklarını koymalarına bağlıdır. Halk kitleleri, özlerinde, birbirlerine düşman değildir, çünkü düşmanlıkta bir çıkarları yoktur. Emperyalizm ve yönetime el koyan yerli egemen sınıflar güttükleri kendi çıkarlarına uygun politika ile halkları birbirine düşürürler, düşman hale getirirler. Kıbrıs sorununa bu açıdan bakmak ve her iki toplumun demokratikleşmesini sağlamak, faşist gerici güçleri tasfiye edecek tedbirleri almak sorunun olumlu, geçerli bir çözüme kavuşturulabilmesinin ilk şartıdır.

Geçerli bir çözümün bir başka temel şartı, Kıbrıs sorununun, Kıbrıs Türk ve Rum topluluklarını ve Türkiye ile Yunanistan'ı aşan bir sorun olduğunu göz önünde tutmaktır. Kıbrıs sorunu bölgenin barış ve güvenliğini ve dünya çapında güç dengelerini yakından ilgilendirmektedir. Ortadoğu'nun İslam devletlerinin Kıbrıs sorununda Makarios'dan yana bir tutum içinde olagelmelerinin nedeni budur. Kıbrıs Devleti bağlantısızdır, tarafsızdır; Türkiye ise Nato üyesidir ve ABD'nin baskı ve etkisi altındadır. Kıbrıs'ın Nato'nun ve ABD'nin yuvalandığı yüzer bir askeri üs haline dönüştürülmesi ihtimali Ortadoğu'nun Arap Devletlerini haklı olarak endişelendirmektedir. MC hükümetinin hâlâ ABD'ye sınıksız bağlı bir politika gütmesi, yardımı kesme ve ambargo koyma olayı karşısında bile bir tepki göstermemesi söz konusu devletlerin endişelerini yoğunlaştıracak bir durumdur. Hal böyle olunca, Müslümanlık, din kardeşliği edebiyatıyla Arap ülkelerinin desteğinin kazanılacağını ummak ham hayaldir. MC politikacılarının ayakları halâ dış politikanın gerçeklerine basmış değildir.

Aynı nedenlerle diğer anti-emperyalist üçüncü dünya ülkeleri de Kıbrıs soru-

nunda Türkiye'den uzak durmaktadırlar. Sosyalist devletler de keza. ABD ile Batı Avrupa ise, MC iktidarının ve tüm burjuva politikacılarının onlara dört elle sarılma çabalarına rağmen, Kıbrıs konusunda Türkiye'den değil, Yunanistan'dan ve Rum topluluğundan yanadırlar.

Türkiye'nin yeri esasen Amerikan ve Avrupa emperyalizmi safında değildir. Bugünkü durumdan faydalanıp bağları koparma yoluna gitmek, Türkiye'yi emperyalizmin sömürü ve nüfuzundan kurtarmak ve Kıbrıs'ın Nato ve Amerika'nın üssü haline gelmesini önleyecek bir politika izlemek yerine, MC hükümeti ABD ile ilişkileri sürdürmek; gevşek gibi görünen bağları yeniden pekiştirmek çabasıdır.

Sonuç, Türkiye'nin dünyada ve Kıbrıs konusunda yalnızlığa itilmesidir.

Kıbrıs sorunu, Türkiye'nin genel dış politikasının bir parçasıdır. Türkiye emperyalist-kapitalist dünyadan ayrılmalı; askeri bloklar dışı, bağlantısız, dünya barışından yana bir dış politikaya yönelmelidir. Bu genel çerçevede Kıbrıs'ın, bağımsızlığı, tarafsızlığı ve toprak bütünlüğü uluslararası garanti altına alınmış; yabancı üslerden arınmış, askersizleştirilmiş ve her iki toplumun demokratikleştirilmiş bir düzen içinde eşit haklarla yaşadığı bir statüye kavuşturulmasını savunmalıdır.

Yapısıyla dışa bağımlı Türkiye kapitalizminin çıkarlarıyla dışa bağımlı egemen sınıfı burjuvazi, böyle bir dış politikayı ve bu nitelikte bir Kıbrıs politikasını kendi çıkarlarına aykırı bulmaktadır. Dış politika iç politik durumla sıkı sıkıya bağlıdır. Dışta bağımsız, kişiliği olan bir politika güdülebilmesi içte toplumun demokratikleştirilmesi, işçi ve emekçi kitlelerin ülke politikasında güçlerini duyurmasıyla gerçekleşebilir. Bu dış politika nedenleriyle de demokrasi davası günün en ivedi sorunudur. Bütün baskı ve şiddet uygulamalarına rağmen, demokratikleşme sürecinin önlenememesi, işçi ve emekçi kitlelerin, toplumun demokratik güçlerinin artan bilinçlenme ve hareketliliği, dış politika bakımından da geleceğin umududur.

"Yolumuz Açık Olsun" broşürü, Ağustos 1975